

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa D. K.

przeciwko U. [...] w Z.

o zapłatę, dopuszczenie do pracy i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 sierpnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Z.

z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 900 (dziewięćset) zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Z. po rozpoznaniu sprawy z powództwa D. K. przeciwko U. [...] w Z. o zapłatę, dopuszczenie do pracy i ustalenie, na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 14 września 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi. W ocenie skarżącej strony zawarły umowę zlecenia dla pozoru.

Pod umową zlecenia została ukryta inna czynność prawna jaką było zatrudnienie powódki na trzecią umowę o pracę, która miała być umową nieterminową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Wniesiona w sprawie skarga w żaden sposób nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Już z tego względu skarga nie spełnia zatem wymogów kwalifikujących do nadania jej dalszego biegu.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wnosząca skargę wskazała na jej oczywistą zasadność. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, LEX 864056, postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2007 r., I PK 136/07, LEX 885052). Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Zarzuty skarżącej sprowadzają się do oceny faktów. Sąd po szczegółowym rozważeniu okoliczności sprawy dokonał ustalenia faktycznego oceniając, iż strony zawarły umowę zlecenia. Skarżąca w podstawach skargi nawet nie wskazała art. 65 k.c. Skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów

i oceny dowodów, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170). Skarga kasacyjna służy bowiem kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 46/11, LEX nr 1124097). W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Innych przesłanek skarżąca nie podaje.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.